

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Nowińska (ref.)

Sędziowie: SSO Wacława Macińska

SSO Krystyna Dereń-Szydłowska

Protokolant : Małgorzata Miodońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2013 r. we W.

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powoda P. G.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 września 2013 r. sygn. akt IV P 125/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywraca powoda P. G. do pracy u strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. na stanowisko specjalisty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 390 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 1500 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

UZASADNIENIE

Powód P. G., w pozwie skierowanym przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., wniósł o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach umowy o pracę. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż powód od 1996 r. pracuje u strony pozwanej na stanowisku inspektora kontroli w pełnym wymiarze czasu pracy. Pismem z dnia 21 stycznia 2013 r. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odwołał powoda ze stanowiska, powołując się na art. 93 ust 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. W dniu 4 stycznia 2013 r. powód rozmawiał z dyrektorem (...) Oddział we W.. Rozmowa odbywała się w przyjemnej atmosferze, dyrektor nie przedstawił powodowi żadnych zarzutów. W tej sytuacji powód nie wie co może być przyczyną jego odwołania. Pracodawca nie wskazał przyczyny odwołania, zatem naruszył przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisy Kodeksu pracy.

Pismem procesowym z dnia 24 kwietnia 2013 r. pełnomocnik powoda podniósł dodatkowo, iż powodowi został powierzony jedynie akt inwestytury na stanowisko inspektora kontroli ZUS, natomiast nie zostały spełnione przesłanki wymienione w art. 68 k.p., skutkujące nawiązaniem stosunku pracy na podstawie powołania.

Wyrokiem z dnia 11 września 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. powództwo oddalił i zasądził od powoda P. G. na rzecz strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział we W. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że stosunek pracy, który łączył strony był stosunkiem z powołania, a więc strona pozwana mogła odwołać powoda z zajmowanego stanowiska przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 93 ust. 4 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd Rejonowy uznał, że powód nie spełnia warunków, aby piastować stanowisko inspektora kontroli, gdyż utracił nienaganną opinię, albowiem nieprawidłowo rozliczał delegacje narażając stronę pozwaną na stratę ponad 3.000 zł. Zdaniem Sądu Rejonowego okoliczności te pozwalały na przyjęcie, iż powód utracił nienaganną opinię i powództwo oddalił.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód zaskarżając je w całości i zarzucając:

I. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności poprzez:

1. ustalenie stanu faktycznego bez należytego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy
2. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 217 k.p.c. i 227 k.p.c. poprzez pominięcie wniosków dowodowych powoda
3. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 231 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego
4. niezgodność dokonanej przez Sąd oceny dowodów z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki

II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie przepisu:

1. art. 92 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 68 k.p. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że stosunek pracy powoda na stanowisku inspektora kontroli został nawiązany na podstawie powołania, a odwołanie ze stanowiska inspektora kontroli skutkowało rozwiązaniem stosunku pracy z powodem
2. art. 93 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 93 ust. 1 pkt 2 te same ustawy poprzez przyjęcie, że zaistniały przesłanki do odwołania powoda ze stanowiska inspektora kontroli, ponieważ powód utracił nienaganną opinię i był karany za przestępstwo z winy umyślnej
3. art. 8 i 11 k.p. poprzez pominięcie, że nie tylko powód stosował niepisane praktyki, co do rozliczania delegacji i diet, co powinno budzić wątpliwości pozwanego, a nawet powinien je kwestionować co oznacza, że pracodawca stosuje odmienne standardy oceny wobec pracowników zatrudnionych na tym samym stanowisku pracy, ponieważ konsekwencje zostały wyciągnięte jedynie wobec powoda

Mając na uwadze powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powoda była zasadna.

Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd I instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, zebrał obszerny materiał dowodowy, na podstawie którego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jednak nieprawidłowa ocena stanu faktycznego i przepisów prawa doprowadziła do błędnych wniosków i nieprawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego, co miało wpływ na wynik sprawy.

W niniejszej sprawie istotą sporu było ustalenie charakteru powołania powoda na funkcję inspektora kontroli ZUS, które miało miejsce w dniu 29 czerwca 2000 r. Według stanowiska Sądu I instancji jest to powołanie w rozumieniu art. 68 k.p., które ukształtowało jego stosunek pracy, o czym zdaniem Sądu Rejonowego świadczy oświadczenie powoda z dnia 7 czerwca 2000 r., w którym wyraził zgodę na przekształcenie stosunku pracy. W ocenie Sądu Okręgowego takie stanowisko nie zasługiwało na aprobatę. Stosownie do treści art. 68 k.p. stosunek pracy nawiązuje się na podstawie powołania w przypadkach określonych w odrębnych przepisach. Nie można uznać, że przepis art. 93 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (Dz.U.2009.205.1585 ze zm.) stanowiący, że inspektora kontroli Zakładu powołuje Prezes Zakładu na wniosek głównego inspektora kontroli Zakładu, jest przepisem w oparciu o który następuje nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania. Tym bardziej, że jak wynika z ust. 1 powołanego artykułu, inspektorem kontroli może być pracownik zakładu. Musi zatem istnieć stosunek pracowniczy w oparciu o umowę o pracę i dopiero wówczas takiego pracownika można powołać do pełnienia określonej funkcji. Powołanie o którym mowa w tym przepisie nie oznacza więc podstawy prawnej zatrudnienia, a jedynie powierzenie konkretnej funkcji łączącej się ze szczególnymi uprawnieniami. Odwołanie ze stanowiska przez głównego inspektora nie powoduje rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu Okręgowego strony nadal łączył stosunek pracy, który mógł być rozwiązany w drodze wypowiedzenia.

W dniu 21 stycznia 2013 r. Prezes ZUS odwołał powoda z dniem 30 stycznia 2013 r. ze stanowiska inspektora kontroli. Jednocześnie wskazano, że zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 k.p. rozwiązanie stosunku pracy nastąpi z trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia, który upłynie w dniu 30 kwietnia 2013 r. Uznać należy, że okoliczności, które stanowiły podstawę do odwołania powoda z zajmowanej funkcji były poza sporem, gdyż niezależnie od tego czy powód stosował taką i inną praktykę rozliczania delegacji, niewątpliwie utracił nienaganną opinię, w związku z czym strona pozwana mogła odwołać go ze stanowiska inspektora kontroli ZUS. Jednocześnie wskazać należy, że z treści pisma z dnia 21 stycznia 2013 r. wynika, że było to nie tylko odwołanie powoda z pełnionej funkcji, ale jednocześnie rozwiązanie stosunku pracy za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia. Jak stanowi art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. Doręczone powodowi wypowiedzenie nie zawiera przyczyny zakończenia z nim stosunku pracy, narusza zatem przepis zawarty w art. 30 § 4 k.p. Zauważyć bowiem należy, że powód przed powierzeniem mu funkcji inspektora kontroli był zatrudniony na stanowisku specjalisty od dnia 1 września 1997 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Strona pozwana nie wskazała żadnych zastrzeżeń do powoda jako specjalisty, zatem mógł on bardzo dobrze wykonywać pracę na tym stanowisku, do zajmowania którego nie musiał spełniać przesłanek z art. 93 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a których spełnienie pozwala powołać pracownika na stanowisko inspektora kontroli. Wprawdzie powód, wiedział o prowadzonej weryfikacji rozliczeń z tytułu podróży służbowych odbywanych przez inspektorów kontroli, gdyż składał wyjaśnienia w przedmiocie zaistniałych wątpliwości w zakresie dokonanych przez niego rozliczeń delegacji i mógł wiedzieć, iż te okoliczności doprowadziły do odwołania go ze stanowiska inspektora kontroli, to jednak nie wiedział jakie były powody wypowiedzenia mu stosunku pracy.

Z tego względu Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że wyrok Sądu Rejonowego, co zarzuca apelacja, narusza prawo materialne i zasadnym jest jego zmiana poprzez przywrócenie powoda do pracy. Przywrócenie to mogło nastąpić jedynie na stanowisko specjalisty, gdyż było to ostatnio zajmowane przez powoda stanowisko przed powierzeniem mu funkcji inspektora kontroli. Dodać trzeba, że powód powinien być przywrócony na stanowisko specjalisty na warunkach jakie obecnie obowiązują na tym stanowisku. Sąd Okręgowy nie mógł w wydanym wyroku dokładnie określić warunków na jakich powód winien zostać przywrócony do pracy, gdyż ostatnia umowa powoda pochodzi z 1997 r. i wskazane tam warunki na chwilę obecną są już nieaktualne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywrócił powoda P. G. do pracy u strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. na stanowisko specjalisty.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w pkt II wyroku, Sąd Okręgowy oparł na przepisie art. 98 k.p.c. oraz rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 -j.t.) zasądzając od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 390 zł tj. 120 zł tytułem zastępstwa prawnego za pierwszą instancję oraz 240 zł za drugą instancję oraz 30 zł opłaty od apelacji.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeśli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Powód był zwolniony z obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu w kwocie 1.500 zł, a uwzględniając fakt, że ostatecznie wygrał sprawę opłatą od pozwu na zasadzie art. 113 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 98 k.p.c. należało obciążyć stronę pozwaną.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.